

ჩვენი, პოეტები საქართველოსი

გულში იმავე გრძნობით ბრუნდება
და მოლოდინი დარეკავს ჩუმი,
რომ არაერთხელ აგუგუნდება
დედამიწაზე კიდევ სამუმი.
აჰ, ქიმიური ომების წყება
სოფელში, მინდვრად, ქალაქში ტყეში.
ახალი ღვინა ჰოსპიტალების,
ახალი ცრემლის ღვარი და თქეში.
იქ ტრანშეების ლაბირინთებში,
ნუ გაგიტაცებს ძველი წუხილი...
ხევიდან ხევზე იკვილებს მეხი,
ხევიდან ხევზე წავა ქუხილი,
და გიგანტური მუხლუხო-ტანკი,
შეუწყვეტელი ტყვის ფანტელი,
პროექტორებმა ჰაერში იგრძნეს
აეროების კორიანტელი.
წამოვა მღვრიე ცეცხლის ნიაღვრად
ასსანტიმეტრის მკაცრი სახელი,
ხევიდან ხევზე გადიგრიალებს
ხევიდან ხევის გამოძახილი.
გააფთრებული ომის გენია,
ძველი ჟანგივით ყვითელი ფერის,
გადაეფარებამეწამულ ზეცას,
რომ მოიტანოს დღე მწარე წერის.
იქნებ მოსწყინდეს ერთსახეობა
აღმოსავლეთის დღეების თბილის,
გადმოანგრიოს მტკვარის ხეობა
და ასაკლებად მოადგეს თბილისს.
ვართ პოეტები საქართველოსი,
რომელთაც გვახსოვს დღე უარესი.
ჩვენ ახლავ ვიციტ, სად დადგებინ
კლოდელი, ჟამმი, სიუარესი...
დავდგეთ იქ, სადაც ქარიშხალია
და სისხლიანი დგას ანგელოსი,
ახალ გრიგალებს ვწირავთ სიცოცხლეს
ჩვენ, პოეტები საქართველოსი!..